

Vakantie Spanje deel 14A

Hallo sobats,

24/5 2004

Vandaag is me een dagje wat. Denk ik zeeën van tijd te hebben om voor m'n logé's te koken en het huis op orde te brengen, niets is minder waar.

Om 8.00 uur, Peter slaapt dan nog, krijg ik een telefoontje van Wiebe dat ze al in de buurt van Tarragona zijn. 'We doen 't kalm aan', zegt ze nog..... Het wordt hollen, vliegen, draven, rennen en maar doorgaan.....! Peter moet nog wat via het internetcafé telebankieren en hij is daarmee nauwelijks klaar of de telefoon gaat weer. Wiebe meldt dat ze al bij afslag 63 zijn. We zijn amper bij afslag 65 a of daar verschijnt hun camper bij het tolhuis (circa 13.00 uur).

Wat een hartelijk weerzien. Wiebe springt uit de auto, gevolgd door Hans en heeft een gekoelde fles Brut als welkoms drank bij zich.

Thuis aangekomen wordt ik bedolven onder de boodschappen die ze uit zichzelf heeft meegenomen, zoals katjang hidjau, gula jawa, santen, ketan, daon pandan, djahé, tahoe, tempé; eigenlijk teveel om op te noemen, want ik ben beslist de helft vergeten. Voor de bestelde boodschappen, ook dat nog, wilde ze geen geld zien.

Speciaal voor
Mila Boom
ontworpen
en
gemaakt
door
Wiebe Molhoek

Maar, en nu komt het, er is een persoonlijk cadeau voor mij verpakt in een schattig doosje. Het is een zilveren hanger met echt goud bewerkt. Ik ben helemaal overdonderd en ontroerd en kan haar alleen woordeloos om de hals vliegen. Het is een drinkende giraf. Steekt mooi af bij m'n donkere huid, vinden jullie niet?

Omdat ik geen bal aan koken heb kunnen doen eten we in één van de vele restaurants aan zee. We duikelen allemaal doodmoe in bed door het vele gekwek en overmand door emoties (mijn persoontje in ieder geval). Het is 24.00 uur.....voor Wiebe en Hans veel te laat, vroege vogels als ze zijn.

25/5

Wanneer ik opsta, is het echtpaar al volop in 'bedrijf'. 'Miel, wil je koffie'? Ik weet niet wat ik hoor, want meestal zit ik in m'n uppie achter m'n kopi toebroek. We ontbijten bij het Spaans barretje, want Peter ligt nog steeds op één oor. We besluiten om naar Guadalest te gaan (een dorp hoog in de bergen) en daarna naar de watervallen van Algar. In Guadalest zien we af van de Kruisweg die via een weg omhoog kronkelt naar de top. Hans heeft ook wat last van z'n rug. Maar er zijn genoeg winkeltjes en Wiebe en ik kopen een heerlijk vest en nog wat kleinigheden. Deze plaats staat ook bekend om z'n handwerk en het geld brandt in m'n zak. Wel koop ik de plaatselijke lekkernij: een koek bestaande uit amandelen en noten. Wiebe ontdekt

Hans en Wiebe

Guadalest

ook nog een 3D kaart, voorstellende de Ark van Noach. Werkt inspirerend voor haar hobby als zilversmid. Op het pleintje gebruiken we de lunch en verwennen de katten die rond de tafeltjes honger. We duiken een duister gewelf in en kijken met afgrijzen naar de restanten waar vroeger gevangen aan vastgeketend zijn. Twee Duitse dames hebben het over een Sarcofaag (????). Ik zeg 'nein, es war ein Gefängnis!' 'Ach so, aber wir sind Deutsch (??!!)'. De logica ontgaat Wiebe en mij totaal,

want aan de ingang staat met koeienletters 'Prison' en, eerst proestend en daarna gillend en snikkend van het lachen maken we ons uit de voeten, het daglicht weer tegemoet. Gagagaga.....

We vergapen ons aan het uitzicht over het dal en Wiebe is in staat over de balustrade te springen om een aparte plant te bemachtigen. Uiteindelijk vindt ze, ook tot mijn vreugde – ik krijg er ook één -, dezelfde plant in de rotswand langs de kant van het looppad. (Wiebe heeft een plantenboek bij zich waar alle planten in staan en heeft ook reusachtig veel verstand van planten). Op weg naar de auto nog een winkel binnen gestapt die uitzonderlijke mooie artikelen verkoopt. Ik ben helemaal weg van een houten doos met schuiflade. Peter en Hans kopen iets verderop elk een TS van goede kwaliteit. In de auto wordt 'wir sind Deutsch' een running gag en wanneer de jongens iets zinnig willen zeggen, antwoorden Wiebe en/of ik 'aber wir sind....'

Hans doet ook een duit in het zakje. 'Weet jij hoe een carpoolplaats heet in Zuid Afrika?' 'Geen idee', zeg ik. Het antwoord is verbijsterend. Het heet een aftrèkplék. Nou jaaaaaa.

Thuis maak ik snel bami gorèng en babi ketjap met wat lalap en Wiebe maakt kué klepon. We zijn nog maar net aangeschoven aan de tuintafel of Wiebe verliest een stukje uit haar neus

(grapje!). Een stuk van een tand is afgebroken. Grote paniek in de tent. Ik bel 'onze' tandarts, maar die is niet meer bereikbaar. Op advies van buurvrouw Mila gaan we naar hotel Bali die ook een tandartsenpraktijk heeft. Niets is minder waar en we keren huiswaarts zonder enig succes. Wiebe durft niet meer te lachen – we hebben juist de slappe lach – en zal tot morgen moeten wachten wat haar tand betreft.

Vooraf even een aperitief!

De volgende aflevering gaat over Fuentes de Algar die we na Guadalest nog dezelfde dag hebben bezocht.

Dag sobats, lieve groetjes van Mila.

Vakantie Spanje deel 14B

Hallo sobats,

25/5 vervolg

Na Guadalest gaan we naar Fuentes de Algar. Het geruis van de watervallen komt ons tegemoet. Na wat foto's te hebben gemaakt op de rivierstenen die niet zonder moeite gaan vanwege de rug van Hans, loopt Wiebe al welgemoed het pad op langs het stromende en kolkende water. Ik vertel haar dat je hier kan zwemmen en dat het water ijskoud is omdat het rechtstreeks uit de bergen komt. 'Jammer' zegt ze nog, 'dat wij onze badkleding niet hebben meegenomen'. Hans en ik kijken zorgelijk het gedoe aan van Wiebe die als een berggeit omhoog klautert. Er zit niet anders op dan haar te volgen en om een bocht zien we haar hangen op een bruggetje. Ik herken in haar de kwajongen die ik ook ben, alleen

m'n rug ja, sakt betul. 'Wat is het hier prachtig en hoe geweldig om te kamperen'. Hans doet héél ondeugend en roept 'je viens' (van de cd Je t'aime) Voor Peter is het ook de eerste keer dat hij mee klimt, want vorig jaar heb ik halverwege een duik genomen en me laten meedrijven in het water naar beneden. We genieten echt van de koelte en het geluid van vallend water. Wiebe en ik bengelen met onze pootjes in het water en wagen het

een enkele keer verder de stroom in te lopen, ook Hans na veel aandringen van Wiebe. Er is ook nog een mogelijkheid om via een andere weg weer naar beneden te gaan, maar dit keer houdt Hans z'n poot stijf en gaan we gehoorzaam dezelfde weg weer terug. In een restaurant komen we bij met een kop koffie. De mispels (reeds beschreven vrucht) zijn hier als peren zo groot. Ik besluit aan de kelner te vragen of ik er eentje mag proeven. Even later komt hij met een (gratis) schotel mispels. Wiebe begint ervan te eten, hmmm, en voorzichtig neem ik een stukje van haar aan om te proeven. Ze smaken inderdaad sappig en heerlijk en een beetje sèpèt. Ik koop een kilo hiervan voor € 0,50. Het (droevig) einde van deze dag heb ik al beschreven in deel 14 a (tand van Wiebe).

Effe tussendoortje

Ik ben helemaal vergeten te beschrijven dat op 22/5 de kroonprins van Spanje, Felipe, trouwt met doña Letizia. Ik heb de hele bruiloft gevolgd op tv. Wat een verschrikkelijk weer was het in Madrid! Zelfs de banden van de auto – op de rode loper – zakken weg in het water. Het verhaal gaat dat Letizia volgens de traditie een mandje met verse eieren heeft moeten aanbieden in het klooster van de Clarissen om mooi weer af te smeken op haar trouwdag. Dat heeft ze niet gedaan! Geloof of bijgeloof???? Hier in La Cala hebben we stralend weer. Ik verwacht dat het in heel Spanje één groot feest wordt met het onvermijdelijke vuurwerk. Met Delfin op het terras aan het strand merken we niets van dit alles, maar ze is vol van de ingetogen

bruid, de hele ceremonie in de kerk en, daar heeft ze gelijk in, de statige en koninklijke houding van de kroonprins. Weten jullie trouwens dat onze Patrick, ook ónze kroonprins (gagaga) sprekend lijkt op Felipe op een jonge leeftijd?

26/5

Ik maak al vroeg een afspraak met de tandarts in het artsencentrum in Benidorm. Ze (Wiebe) kan daar terecht om 11.45 uur. Ze laat het niet merken, maar ze ziet toch erg op tegen de behandeling. Even later komt ze opgelucht buiten. De (Nederlandse) tandarts is erg vriendelijk én kundig! Omdat we toch in Benidorm zijn gaan we naar de markt.

We lopen niet de hele markt af, alleen de voorste stalletjes, maar.....daar hebben we onze handen vol aan. Het is moeilijk bescheiden te blijven, want werkelijk sobats, het zijn echt weggeef prijzen. Ik koop o.a. twee geraniums en ook TS – en ik heb toch al zo weinig gagaga - en ook Wiebe en Hans slaan hun slag. Duidelijk vermoeid door de hitte (en vanwege rug van señor Gans, de mijne is aan de beterende hand)

laten we ons zakken in een Engels restaurant. Het is een drama geworden!!!!!!

We moeten bijna meer dan een uur wachten en, ook dat nog, ik krijg een verkeerde bestelling. Ik zeg er nog wat van, maar 'Love' zegt dat dit scramble eggs zijn. Ik heb gewoon broodje omelet besteld. Peter voelt de bui al hangen en begint de boodschappen naar de auto te slepen. En ja hoor, toen we uiteindelijk de rekening krijgen – deze keer supersnel vanwege Peters gesleep met de boodschappen – Tjakka!!!!. Bij mij hebben ze de prijs veranderd. Nou, gewoon niet moeilijk doen. Met een pen de prijs gecorrigeerd, grote pijlen van gecorrigeerd- naar eindbedrag, afgepast geld op tafel gelegd en zijn toen met opgeheven hoofd naar de auto gelopen waar Peter ons grijnzend opwacht. Kóm nou zeg, we zijn gek maar niet goed oftewel we zijn niet helemaal goed en ook niet helemaal gek!

Thuis maakt Wiebe sambal gorèng tempé en later één van haar verrukkelijke toetjes en Hans en ik duiken tussentijds in bed (in gescheiden kamers hoor).

Lieve sobats, ik hoop dat jullie nog de moed hebben om m'n hersenspinsels te lezen. Met lieve selamat, Mila